

Kapibaranın Yüzen Kafesi

Aysel Banu YAVUZAL

Kapibaranın Yüzen Kafesi

Aysel Banu YAVUZAL

Büyülü bir sulak alanın kalbinde, nilüfer yapraklarının yeşil kayıklar gibi yüzdüğü yerde, Capy adında bir kapibara yaşardı. İri ve yuvarlaktı; sıcak kahverengi tüyleri, sakin ve uykulu bir ifadesi vardı. Capy yemek yapmayı çok severdi ve cebi tahta kaşıklarla dolu krem rengi bir önlük giyerdi. Her sabah büyük bir tencere çorba karıştırır ve neşeye mırıldanırdı.

Güneşli bir gün, Pip adında bir ördek paytak paytak Cappy'ye yaklaştı. Pip küçük ve tombuldu; parlak sarı tüyleri, turuncu gagası ve yukarı kıvrılan neşeli bir gülümsemesi vardı. Kırmızı bir boyun bağı takar, bir kanadının altında küçük bir defter taşırdı. 'Capy,' dedi Pip, 'hadi yüzen bir kafe açalım! Yemekleri sallarda servis eder, sulak alana gelen herkesi hoş karşılarız.'

Capy bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Çizgili bir tentesi olan büyük bir tahta salın üzerine şirin bir kafe yaptılar. Pip kenarda durup yüzerek geçen her canlıyı selamladı. İlk konukları, minicik bir çiy yudumu isteyen bir yusufçuktu. Capy bunu bir yüksük fincanda servis etti ve yusufçuk mutlu mutlu vızıldayarak uçup gitti. Yüzen kafe açılmıştı!

Haber sulak alanda hızla yayıldı. Kısa süre sonra, yavaş ve sakın adımlarla bir kaplumbağa geldi; acele etmeden yiyebileceği yumuşak bir yemek istedi. Pip bunu defterine yazdı. Sonra bir su samuru ailesi şıpır şıpır gelip balıklı ve eğlenceli bir şey istedi. Capy başını sallayıp tenceresini karıştırdı. 'Herkes için bir şeyler yapabiliriz,' dedi gülümseyerek.

Ama sonra konuklar daha da tuhaf olmaya başladı. Uzun bacaklı bir balıkçıl, eğilmeden uzanabileceği uzun bir atıştırmalık istedi. Acelesi olan bir kurbağa, atlama yarışmasından önce hızlı bir lokmaya ihtiyaç duydu. Bir fare ailesi, minik patilerine uygun kırıntılar istedi. Pip'in defteri tuhaf isteklerle doldu ve Capy başını kaşıdı. 'Hepsini nasıl memnun edebiliriz?' diye düşündü.

O akşam salın kenarında utangaç bir ışık belirdi. Bu, çay fincanından büyük olmayan bir fener güvesi olan Luma'ydı. Krem rengi kanatları kehribar desenlerle parıltıyor, boynunda minik mavi bir kurdele dalgalanıyordu. 'Ben sadece parlayan nektar yerim,' diye fısıldadı. 'Ama sormaya utanıyorum.' Capy ile Pip birbirlerine baktılar. Daha önce hiç parlayan nektar yapmamışlardı.

Pip kanatlarını çırpı. 'Yeni yemekler icat edebiliriz!' dedi. Capy yavaş, sıcak gülümsemesini gösterdi. 'Herkesine uygun bir menü yapalım.' Bütün gece çalıştılar; karıştırdılar, tattılar ve güldüler. Balıkçıl için uzun bir salata, kurbağa için hızlı bir böcek lokması, fareler için minik tohum kekleri yaptılar. Ama en zoru parlayan nektardı.

Ertesi sabah daha da sıra dışı konuklar geldi. Grumble adında bir çamur trolü ağır ağır kafeye yaklaştı. İri ve hantal, yosun yeşili tenli, küçük ve sevecen gözlüydü. Huysuz görünüyordu ama sesi yumuşacıktı. 'Sıcak ve doyurucu bir şey istiyorum,' dedi. 'Taş kâsem boş, karnım da gurulduyor.' Pip yutkundu, ama Capy sadece başını salladı.

Grumble ağır bir gümbürtüyle oturdu. Sal sallandı, ama Capy'nin çorba tenceresi yerinde durdu. 'Korkutucu görünüyorsam özür dilerim,' dedi Grumble. 'Sadece açım.' Pip hemen siparişini yazdı. 'Bir doyurucu güveç geliyor!' diye vakladı. Capy tencereye fazladan kökler ve mantarlar ekledi; kokusu Grumble'ın küçük gözlerini parıl parıl parlatı.

Güneş batarken kafe fenerlerle ışıldadı. Luma adlı güve, sıcak ışığın çekiciliğiyle geri döndü. Menüde özel bir yemek gördü: minik bir meşe palamodu fincanında parlayan nektar. 'Benim için mi?' diye fısıldadı. Capy başını salladı. 'Senin için.' Luma tatlı nektardan bir yudum aldı ve ışığı daha da parladı. 'Mükemmel,' dedi. 'Tam benim için yapmışsın.'

Pip her konuğun farklı ihtiyaları olduėunu ve bunun sorun olmadığını fark etti. Defterini karıştırıp gülümsedi. 'Herkes'e tek bir menü gerekmiyor,' dedi. 'Herkes'e kapı açan bir menü gerek.' Capy aynı fikirdeydi. Resimler ve küçük simgelerle yeni bir menü yazdılar: uzun bacaklar için uzun bir salata, hızlı kurbağalar için hızlı bir lokma, gece güveleri için parlayan bir fincan.

Kafe nezaketiyle ünlendi. Çamur trolü Grumble her gün güveç için gelip komik hikâyeler anlattı. Luma her akşam parlayan nektar için uğradı. Balıkçıl, kurbağa ve fareler arkadaşlarını getirdi. Pip her konuğu adıyla selamladı, Capy sabırla ve özenle yemek yaptı. Yüzen kafe herkesin ait olduğu bir yerdi.

Yağmurlu bir gün, kaybolmuş bir kunduz endişeli görünerek kürek çekip geldi. 'Ne yiyeceğimi bilmiyorum,' dedi. 'Burada her şey yeni.' Pip ona resimli bir menü uzattı. 'Acele etme,' dedi. 'Seveceğin bir şey buluruz.' Capy taze yeşilliklerle basit bir sandviç yaptı. Kunduz bir ısırık aldı ve gülümsedi. 'Bu ev gibi hissettiriyor,' dedi.

Yağmur durdu ve sulak alanın üzerinde bir gökkuşağı uzandı. Bütün konuklar salda toplandı: balıkçıl, kurbağa, fareler, Grumble, Luma ve kunduz. Yemeklerini ve hikâyelerini paylaştılar. Cappy tahta kaşığına kaldırdı. 'Yeni dostlara,' dedi. Pip defterini kaldırdı. 'Ve yeni yemeklere!' Herkes sevinçle bağırdı ve yüzen kafe sıcacık bir ışıkla parladı.

O günden sonra yüzen kafe, ne kadar tuhaf ya da sıra dışı olursa olsun her canlıyı hoş karşıladı. Capy ile Pip, nezaketin her konunun neye ihtiyacı olduğunu fark etmek demek olduğunu öğrendi. Üzerinde 'Buraya herkes hoş gelir' yazan bir tabela yaptılar. Ve bu doğrudu. Sulak alan farklılıklarla doluydu ve kafe her birini kutluyordu.

Yani eğer bir gün büyülü sulak alana giderseniz, çizgili tenteli salı arayın. Krem rengi önlüklü, yuvarlak kahverengi bir kapibaranın tencere karıştırdığını ve kırmızı boyun bağlı sarı bir ördeğin sipariş aldığını göreceksiniz. Sizi bir gülümsemeye ve tam size göre yapılmış bir yemekle karşılayacaklar. Çünkü Kapibaranın Yüzen Kafesinde herkesin yeri var.